

RETTEEN I ODENSE

DOM

Afsagt den 22. oktober 2018 i sag nr. BS 11-1174/2012:

Fagligt Fælles Forbund s.m.f. A

...

... Odense ...

mod

Kims A/S

Maltgørervej 8

5471 Søndersø

Sagens baggrund og parternes påstande

Denne sag drejer sig om, hvorvidt sagsøgerens krav på yderligere erstatning for tabt arbejdsfortjeneste er forældet.

Sagsøgeren har nedlagt påstand om, at sagsøgers krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste for perioden 1. februar 2012 til 1. april 2017 ikke er forældet.

Sagsøgte har nedlagt påstand om frifindelse, idet det bl.a. gøres gældende, at kravet er forældet.

Oplysningerne i sagen

Denne dom indeholder ikke en fuldstændig sagsfremstilling, jf. retsplejelovens § 218 a, stk. 2.

Parterne har været enige om i medfør af retsplejelovens § 253 at udskille spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgerens krav på yderligere erstatning for tabt arbejdsfortjeneste for perioden 1. februar 2012 til 1. april 2017 er forældet, til særskilt afgørelse.

Sagsøgeren var den 13. august 2009 udsat for en arbejdsulykke under sin ansættelse hos sagsøgte.

Ved stævning modtaget i retten den 13. juni 2012 anlagde sagsøgeren sag mod sagsøgte med påstand om, at sagsøgte til sagsøgeren skulle betale 532.523,67 kr. med tillæg af renter udgørende sagsøgerens krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, positive udgifter samt godtgørelse for svie og smerte i anledning af arbejdsulykken. Sagsøgeren gjorde til støtte for påstanden gældende, at sagsøgte som arbejdsgiver for sagsøgeren var erstatningsansvarlig for den skade, der overgik sagsøgeren. Sagsøgeren tog endvidere i stævningen forbehold for yderligere krav.

Sagsøgte nedlagde i svarskrift af 4. juli 2012 påstand om frifindelse.

Under sagens behandling blev parterne enige om, at afholde deldomsforhandling i medfør af retsplejelovens § 253 med henblik på, at retten kunne tage stilling til, hvorvidt sagsøgte var erstatningsansvarlig for den skete skade og det nedlagte krav om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og godtgørelse for svie og smerte opgjort indtil den 31. januar 2012.

Ved deldom af 28. oktober 2014 traf retten afgørelse om, at sagsøgte var erstatningsansvarlig for de skader, som sagsøgeren blev påført ved ulykken den 13. august 2009 og tog sagsøgerens påstand om erstatning til følge.

Ved ankedom af 7. januar 2016 stadfæstede Østre Landsret dommen af 28. oktober 2014.

Sagsøgeren tog både i byretten og i landsretten forbehold for at kræve yderligere erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og erhvervsevnetab.

I henhold til retsbog af 9. februar 2016 gav retten sagsøgeren frist til den 29. februar 2016 til at meddele retten og modparten, om der var yderligere krav, der skulle behandles ved retten.

Sagen blev herefter efter anmodning fra sagsøgeren udsat på opgørelse af yderligere erstatningskrav.

I henhold til retsbog af 27. marts 2017 oplyste sagsøgeren under et telefonmøde, at der til retten og modparten ville blive udarbejdet en opgørelse over yderligere krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste fra januar 2012 frem til dato. Ifølge oplysningerne i retsbogen ville parterne overveje, om sagen kunne afgøres udenretligt.

I henhold til retsbog af 23. maj 2017 tog retten stilling til sagsomkostningerne i forbindelse med den af retten afsagte deldom af 28. august 2014. Sagen blev påny udsat på opgørelse af sagsøgerens eventuelle yderligere erstatningskrav, samt på om sagen kunne forliges udenretligt.

Ved processkrift af 13. september 2017 nedlagde sagsøgeren påstand om, at sagsøgte til sagsøgeren skulle betale 1.605.718,03 kr. med tillæg af sædvanlig procesrente fra den 2. juni 2016. Beløbet udgør sagsøgerens yderligere erstatning for tabt arbejdsfortjeneste for perioden 1. februar 2012 til 1. april 2017.

Ved processkrift af 27. september 2017 nedlagde sagsøgte påstand om frifindelse, subsidiært frifindelse mod betaling af et mindre beløb end det påståvnte og gjorde i denne forbindelse gældende, at sagsøgerens krav på erstatning var forældet.

Forklaringer

Sagsøgeren, A, har under hovedforhandlingen forklaret, at han i forbindelse med, at han kom til skade på sit arbejde i 2009, fik problemer med skulderen. Han regnede i første omgang med, at det bare var en sene, der var kommet i klemme, men han endte med at blive opereret. Der gik herefter et helt år, hvor det bare blev værre og værre, og han måtte til læge igen. Det viste sig, at det var en sene, der var revet over, og han blev igen opereret. Han har været igennem fem praktikpladser, hvoraf kommunen har henvist ham til to praktikpladser. De tre andre praktikpladser har han selv fundet hos private. Hans helbredsmæssige status var dog uændret både under de private og de kommunale praktikpladser. Han følte dog, at han var mere under opsyn på de praktikpladser, som kommunen havde anvist ham, idet han var i løbende kontakt med kommunen. I perioden 1. februar 2012 til 1. april 2017 har han ikke kunnet påtage sig et normalt arbejde på grund af skulderen. Han har fået kontanthjælp tildelt i en del af perioden, men er også blevet forsørget af sin kone og har fået udbetalt erstatning, hvorved han kunne klare sig. Han har ikke modtaget andre sociale ydelser eller haft

erhvervsindtægt. Det viste sig dog, at han på et tidspunkt var røget ud af kommunens system, og de kunne ikke finde ham. På den måde mistede han fire måneder. Hvis ikke han selv havde henvendt sig til kommunen og presset på, ville der være gået meget længere tid. Det var på grund af en fejl i kommunens systemer, at han ikke var registreret. Han har gang på gang forsøgt at presse på for at få en afklaring, og har hele tiden været villig til at deltage i en afklaring af hans erhvervsmæssige forhold. Han er fortsat i flexjob hos samme arbejdsgiver og er glad for sit job.

Parternes synspunkter

Sagsøgeren har i sit påstandsdokument til støtte for, at sagsøgerens krav om yderligere erstatning for tabt arbejdsfortjeneste ikke er forældet, anført følgende:

- at krav på erstatning og godtgørelse i henhold til erstatningsansvarsloven i anledning af sagsøgers tilskadekomst den 13. august 2009 under arbejde for sagsøgte er underlagt en 5-årig forældelsesfrist, jf. arbejdsskadesikringslovens § 36, stk. 3, idet sagsøgers tilskadekomst er anerkendt som en arbejdsskade, jf. bilag 3,
- at der ved sagsanlæg ved stævning af 12. juni 2012 herefter er sket afbrydelse af forældelse af sagsøgers krav på erstatning og godtgørelse i henhold til erstatningsansvarsloven i anledning heraf, jf. forældelseslovens § 16, stk. 2, nr. 1,
- at afbrydelse af forældelse også vedrører krav omfattet af påstandsforhøjelsen ved indlevering af processkrift V af 13. september 2013, jf. således U 2001.317H samt U 2013.2608H,
- at den af sagsøgte refererede afgørelse i U 2013.1823H vedrører en anden situation, hvor skadelidte begrænser sit krav under henvisning til bagudrettet successiv forældelse ved sent oprindeligt sagsanlæg, og således ikke er relevant for forældelsesvurderingen i nærværende sag, hvor sagsanlæg er sket indenfor den 5-årige forældelsesfrist,
- at foreløbig afbrydelse af forældelse i medfør af forældelseslovens § 21, stk. 1, ikke er relevant i vurderingen af forældesspørgsmålet i nærværende sag, idet forældelsen er afbrudt ved sagsanlæg den 12. juni 2012,
- at sagsøgte efter Østre Landsrets deldom af 7. januar 2016 har accepteret, at sagen ved retten i Odense blev udsat på sagsøgers opgørelse af eventuelt yderligere krav på blandt andet erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og således ved sin handle måde erkendt, at dette spørgsmål senere kunne tages under påkendelse, hvorfor kravet ej heller af denne grund kan anses for forældet, jf. princippet i forældelseslovens § 15,
- at sagen ved retten i Odense alene er fortsat efter Østre Landsrets deldom af 7. januar 2016 med det formål, at sagsøger kunne rejse krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, hvilket sagsøgte har været vidende om og har accepteret,
- at sagsøgte tillige efter det af sagsøgte hævdede forældelsestidspunkt, 7. januar 2017 har accepteret forhandling på udenretligt grundlag vedrørende det i sagen rejste krav,

- at sagsøgte i forbindelse hermed var bekendt med, at sagsøgers erhvervsmæssige situation var uafklaret, hvorfor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ikke kunne træffe endelig afgørelse om erhvervsevnetab, hvilken afgørelse endnu ikke er truffet,
- at denne manglende erhvervsmæssige afklaring ikke beror på sagsøgers forhold, men er forårsaget af et uafklaret kommunalt forløb - som i øvrigt dokumenteret ved rehabiliteringstemaets indstilling, bilag 48 - der har resulteret i at sagsøger først den 19. juni 2017 er visiteret til fleksjob, jf. bilag 47,
- at sagsøger således ikke forud for visitation til fleksjob har haft anledning til at begære arbejdsskadesagen i Arbejdsmarkedets Erhvervssikring genoptaget med henblik på fastsættelse af erhvervsevnetabserstatning,
- at sagsøger endnu ikke er bekendt med et eventuelt virkningstidspunkt for tilkendelse af erhvervsevnetabserstatning, hvilket er afgørende for fastsættelse af den periode, hvorefter sagsøger vil have krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, jf. erstatningsansvarslovens § 2, stk. 1, 2. pkt.,
- at virkningstidspunkt for tilkendelse af erhvervsevnetabserstatning nu tidligst må forventes at blive tidspunktet for visitering til fleksjob, og altså efter sagsøgers fremsættelse af krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste for perioden 1. februar 2012 til 1. april 2017 samt
- at sagen ved sin fortsatte behandling ved retten i Odense har været under forhandling, jf. princippet i forældelseslovens § 21, stk. 5, og derfor også af denne grund ikke er forældet.

Sagsøgte har i processkrift C og D bl.a. anført følgende til støtte for påstande om frifindelse:

Den 5-årige forældelsesfrist i arbejdsskadesikringslovens § 36, stk. 3, vedrørende sagsøgers eventuelle krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste for perioden 1. februar 2012 – 1. april 2017 begyndte at løbe den 13. august 2009, da tilskadekomsten fandt sted, og var således udløbet den 13. august 2014, jf. blandt andet U.2013.1823.H.

Sagsøger anlagde retssag mod Kims A/S forud for den 13. august 2014, under hvilken retssag retten blandt andet skulle tage stilling til, om Kims A/S var erstatningsansvarlig for følgerne af sagsøgers tilskadekomst den 13. august 2009.

Retssagen vedrørte således grundlaget for det krav om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste for perioden 1. februar 2012 – 1. april 2017, som sagsøger nu i sit processkrift V af 13. september 2017 har nedlagt påstand om betaling, og anlægget af retssagen har således formentlig i medfør af forældelseslovens § 21, stk. 1, medført en foreløbig afbrydelse af forældelsen af sagsøgers eventuelle krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste for perioden 1. februar 2012 – 1. april 2017.

Den foreløbige afbrydelse af forældelsen af sagsøgers eventuelle krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste for perioden 1. februar 2012 – 1. april 2017, som anlægget af

retssagen formentlig medførte, ophørte den 7. januar 2017, hvor der var forløbet 1 år efter den 7. januar 2016, hvor der i Østre Landsrets dom blev truffet endelig afgørelse om spørgsmålet om, hvorvidt Kims A/S var erstatningsansvarlig for følgerne af sagsøgers tilskadekomst den 13. august 2009, jf. forældelseslovens § 21, stk. 1.

Efter den 7. januar 2016, hvor Østre Landsret afsagde dom i den del af retssagen, som Retten i Odense i medfør af retsplejelovens § 253 havde udskilt til særskilt afgørelse, har der ikke af sagsøger været nedlagt nogen påstand i retssagen, før sagsøger den 13. september 2017 fremlagde sit processkrift V.

Sagsøger har først i sit processkrift V af 13. september 2017 nedlagt påstand om betaling af erstatning for tabt arbejdsfortjeneste for perioden 1. februar 2012 – 1. april 2017. Da sagsøger ikke senest den 7. januar 2017 afbrød forældelsen af sit eventuelle krav på yderligere erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, er sagsøgers eventuelle krav på yderligere erstatning for tabt arbejdsfortjeneste forældet, jf. forældelseslovens § 21, stk. 1.

Ex tuto bemærker Kims A/S, at sagsøger i øvrigt ikke har forfulgt sit eventuelle krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste for perioden 1. februar 2012 – 1. april 2017 indenfor rimelig tid efter at have anlagt retssagen mod Kims A/S.

Således kunne sagsøger have opgjort et yderligere krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste på et væsentligt tidligere tidspunkt end det skete.

Hertil kommer, at sagsøger gentagne gange siden Østre Landsrets dom af 7. januar 2016 har anmodet retten om udsættelse af sagen med henblik på at opføre sit eventuelle krav på yderligere erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, hvilket sagsøger begrundede med, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring endnu ikke havde truffet afgørelse om erstatning for erhvervsevnetab efter arbejdsskadesikringsloven.

Det har imidlertid nu vist sig, at sagsøger slet ikke havde anmodet Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om at genoptage sagen om erstatning for erhvervsevnetab efter arbejdsskadesikringsloven, idet sagsøger først har gjort dette den 26. juni 2017 (bilag 50).

U.2001.317.H er uden betydning for den aktuelle sag mellem sagsøger og Kims A/S, idet sagsøgerne i den pågældende sag under en retssag havde nedlagt en foreløbig påstand, som vedrørte grundlaget for det yderligere erstatningskrav, som de senere fremsatte under retssagen.

U.2013.2608.H er ligeledes uden betydning for den aktuelle sag mellem sagsøger og Kims A/S.

I den pågældende sag fandt Højesteret, at skadevolderens ansvarsforsikringselskab havde accepteret en foreløbig afbrydelse af forældelsen af den skadelidtes eventuelle krav, i hvilken forbindelse Højesteret blandt andet henviste til,

- at skadevolderens ansvarsforsikringselskab havde meddelt, at det ikke var nødvendigt for den skadelidte under en retssag at nedlægge en påstand om betaling af de fremsatte krav, idet forligsmulighederne endnu ikke var udtømte,

- at skadevolderens ansvarsforsikringsselskab havde indhentet en udtalelse fra Arbejdsskade styrelsen til brug for vurderingen af den skadelidtes krav og i den forbindelse meddelt den skadelidte, at selskabet ville vende tilbage, når udtalelsen forelå, og
- at skadevolderens ansvarsforsikringsselskab havde fremsat et forligsforslag over for den skadelidte.

Ingen af disse omstændigheder gør sig gældende i den aktuelle sag mellem sagsøger og Kims A/S.

Retssagen er efter Østre Landsrets dom af 7. januar 2016 blevet udsat på sagsøgers opgørelse af sit eventuelle krav på yderligere erstatning.

Dette er sket på baggrund af sagsøgers ensidige begæringer herom.

Kims A/S har således på intet tidspunkt accepteret, at retssagen blev udsat på sagsøgers opgørelse af sit eventuelle krav på yderligere erstatning.

Endvidere har Kims A/S på intet tidspunkt tilkendegivet, at selskabet anså forældelsen af sagsøgers eventuelle krav på yderligere erstatning for at være afbrudt.

Kims A/S har ej heller været af den opfattelse, at forældelsen af sagsøgers eventuelle krav på yderligere erstatning var blevet afbrudt.

I den forbindelse gør Kims A/S også opmærksom på, at sagsøgers eventuelle krav på yderligere erstatning for tabt arbejdsfortjeneste først forældedes med udgangen af den 7. januar 2017.

Kims A/S stiller sig uforstående over for det af sagsøger i sit processkrift VII anførte om, at selskabet skulle have accepteret forhandling på udenretligt grundlag vedrørende det af sagsøger fremsatte krav om yderligere erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, og at den fortsatte behandling af retssagen efter Østre Landsrets afsigelse af dommen af 7. januar 2016 skulle være ensbetydende med, at der har været forhandlinger mellem parterne i forældelseslovens § 21, stk. 5's forstand.

Kims A/S har ikke været bekendt med, i hvilket omfang sagsøgers erhvervmæssige situation har været afklaret.

Det har været uden betydning for sagsøgers mulighed for at nedlægge påstand om yderligere erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, hvis hans erhvervmæssige situation ikke var afklaret.

Det har endvidere været uden betydning for sagsøgers mulighed for at nedlægge påstand om yderligere erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, at han ikke måtte være bekendt med tilkendelsestidspunktet for en eventuel erstatning for erhvervsevnetab, som han måtte blive tilkendt efter arbejdsskadesikringsloven.

I den forbindelse skal Kims A/S blandt andet henvises til, at en eventuel erstatning for erhvervsevnetab, som sagsøger måtte blive tilkendt efter arbejdsskadesikringsloven, tidligst vil blive tilkendt med virkning fra tidspunktet for anmodningen om genoptagelse af sagen om erstatning for erhvervsevnetab, jf. blandt andet pkt. 2.6.3 i Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings vejledning om erstatning for tab af erhvervsevne.

Sagsøger anmodede først den 26. juni 2017 Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om at genoptage sagen om hans krav på erstatning for erhvervsevnetab efter arbejdsskadesikringsloven.

Dette tidspunkt ligger efter udløbet af den periode, for hvilken sagsøger nu under retssagen har nedlagt påstand om betaling af yderligere erstatning for tabt arbejdsfortjeneste.

I øvrigt medfører den omstændighed, at det måtte være uafklaret, fra hvilket tidspunkt en skadelidt måtte blive tilkendt erstatning for erhvervsevnetab efter arbejdsskadesikringsloven, ikke, at forældelsen af den skadelidtes krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste ikke begynder at løbe allerede fra skadestidspunktet, jf. blandt andet U.2013.1823.H.

Hvis det modsatte var tilfældet, ville det indebære, at forældelsen af en skadelidtes krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste i de tilfælde, hvor tilskadekomsten er en arbejdsskade efter arbejdsskadesikringsloven, først ville begynde at løbe, når der var blevet truffet afgørelse om den skadelidtes krav på erstatning for erhvervsevnetab efter arbejdsskadesikringsloven.

Som tidligere anført har sagsøger ikke forfulgt sit eventuelle krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste for perioden 1. februar 2012 – 1. april 2017 indenfor rimelig tid efter at have anlagt retssagen mod Kims A/S.

Dette indebærer, at sagsøgers eventuelle krav på yderligere erstatning for tabt arbejdsfortjeneste er forældet, selvom retten måtte finde, at den fortsatte behandling af retssagen ved retten efter Østre Landsrets afgørelse af dommen den 7. januar 2016 indebærer, at forældelsen af sagsøgers eventuelle krav på yderligere erstatning for tabt arbejdsfortjeneste som udgangspunkt har været afbrudt.

Rettens begrundelse og afgørelse

Den 13. august 2009 var sagsøgeren udsat for en ulykke under sit arbejde hos sagsøgte. Sagsøgeren anlagde den 13. juni 2012 sag mod sagsøgte med påstand om, at sagsøgte var erstatningsansvarlig for den skete skade og krævede erstatning og godtgørelse som følge af arbejdsskaden. Sagen blev anlagt rettidigt inden udløbet af den 5 årige forældelsesfrist i arbejdsskadesikringslovens § 36, stk. 1.

Ved deldom af 28. oktober 2014 traf retten afgørelse om, at sagsøgte var erstatningsansvarlig for de skader, som sagsøgeren var blevet påført ved ulykken og tog sagsøgerens krav om erstatning og godtgørelse opgjort frem til den 31. januar 2012 til følge. Østre Landsret stadfæstede ved dom af 7. januar 2016 rettens afgørelse. Sagsøgtes erstatningsansvar og dermed grundlaget for sagsøgerens erstatningskrav må herefter anses for endeligt fastslået ved

Østre Landsrets dom af 7. januar 2016 med den følge, at sagsøgerens krav på yderligere erstatning ville forældes efter 1 år jf. forældelseslovens § 21, stk. 1.

Efter sagsøgerens begæring blev retssagen udsat på opgørelse af et eventuelt yderligere erstatningskrav, og først ved processkrift af 13. september 2017 nedlagde sagsøgeren påstand om yderligere erstatning på 1.605.718,03 kr. for tabt arbejdsfortjeneste for perioden 1. februar 2012 til 1. april 2017.

Efter bevisførelsen findes det ikke godtgjort, at sagsøgte efter dommen af 7. januar 2016 accepterede en foreløbig afbrydelse af forældelsen af sagsøgerens eventuelle yderligere erstatningskrav. Det findes endvidere ikke godtgjort, at parternes udenretlige forhandlinger har haft en sådan karakter, at forældelsesfristen er blevet udskudt jf. forældelseslovens § 21, stk. 5. Under disse omstændigheder, og idet sagsøgeren efter de foreliggende oplysninger ikke har været afskåret fra at nedlægge kravet på et tidligere tidspunkt end sket, findes sagsøgerens krav at være forældet, jf. forældelseslovens § 21, stk. 1.

Som følge heraf frifindes Kims A/S.

Det er oplyst, at sagsøgte er momsregistreret. Under hensyn til sagens værdi, omfang og forløb skal Statskassen til Kims A/S betale 75.000 kr. i sagsomkostninger, der dækker udgiften til advokatbistand.

Thi kendes for ret:

Sagsøgte, Kims A/S, frifindes.

Statskassen skal inden 14 dage fra dato betale 75.000 kr. i sagsomkostninger til Kims A/S.